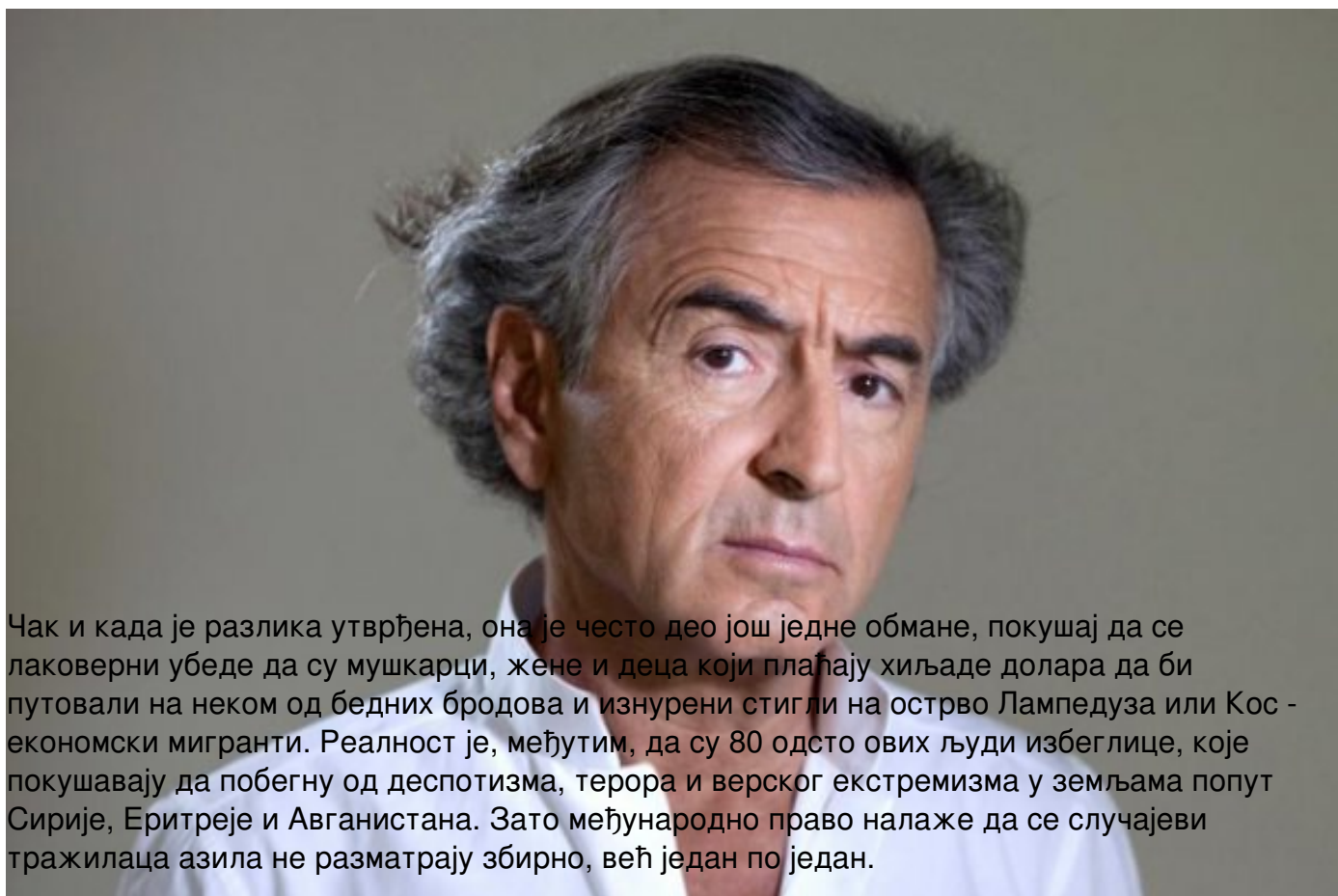


Дебата о миграцији у Европи попримила је забрињавајући ток. Почело је стварањем шизофреног концепта (правне наказе) "мигранта" који прикрива разлику, од средишњег значаја за право, између економске и политичке миграције, између људи који беже од беде и оних које је рат избацио из њихових домова. За разлику од економских миграната, они који беже од репресије, терора и масакра имају неотуђиво право на азил које од међународне заједнице захтева безусловну обавезу да им пружи склониште.



Чак и када је разлика утврђена, она је често део још једне обмане, покушај да се лаковерни убеди да су мушкарци, жене и деца који плаћају хиљаде долара да би путовали на неком од бедних бродова и изнурени стигли на острво Лампедуза или Кос - економски мигранти. Реалност је, међутим, да су 80 одсто ових људи избеглице, које покушавају да побегну од деспотизма, терора и верског екстремизма у земљама попут Сирије, Еритреје и Авганистана. Зато међународно право налаже да се случајеви тражилаца азила не разматрају збирно, већ један по један.

Па чак и када се то уважи, када је немогуће негирати да огроман број људи вапи за европским обалама јер беже од варваризма, појављује се трећа димна завеса. Неки, а међу њима и министар спољних послова Русије Сергеј Лавров, тврде да конфликти који рађају избеглице бесне само у арапским земљама које бомбардује Запад.

Поново, и овде цифре не лажу. Главни извор избеглица је Сирија, где је међународна

заједница одбила да спроведе ону врсту војних операција које налаже "одговорност да се заштити" - иако међународно право захтева интервенцију када луди деспот, пошто је побио 240.000 припадника сопственог народа, настоји да испразни своју земљу. Запад, такође, не бомбардује Еритреју, још једно велико извориште избеглица.

Још један штетан мит, подгреван шокантним фотографијама избеглица које се роје међу оградама покушавајући да се попну на возове у Калеу, јесте да је "тврђава Европа" под нападом таласа варвара. То је погрешно у две равни.

Прво, далеко од тога да је Европа главна дестинација миграната. Готово два милиона избеглица из Сирије отишло је у Турску, а један милион у Либан који има само 3,5 милиона становника. Јордан, који има 6,5 милиона, преузео је 700.000 избеглица. У међувремену, Европа, показујући своју уједињену себичност, склепала је план да 40.000 тражилаца азила размести из градова у Италији и Грчкој у које су избегли.

Друго, мањина која бира Немачку, Француску, Скандинавију, Уједињено Краљевство или Мађарску нису непријатељи који су дошли да нас униште или да исцеде европске пореске обвезнике. Они су аплицирали за слободу, заљубљеници у нашу обећану земљу, наш друштвени модел и наше вредности. То су људи који вичу "Европа! Европа!" као што су милиони Европљана, пристижући на острво Елис пре стотину година, учили да певају "America the beautiful."

